

Teesie

2011 – 2012 / 2 (64)

PAŽVELKIME Į *TEESIE* ...

KALĖDINĖ GIESMĖ

Atsiskubino Betliejun 3

REDAKTORIAUS ŽODIS 4

IŠ SEMINARIJOS GYVENIMO

Šešerių metų “adventas” seminarijoje..... 5-6

Įvilktuvės 7

Tarpseminarinis futbolo čempionatas Rygoje 2011..... 8-9

POKALBIS SU KUNIGAIS

Pokalbis su kunigu Rimgaudu Šiūliu10

Pokalbis su kunigu Laurynu Visocku 11-12

Gailestingumo Motinos atlidai

Kardinolas Audrys-Juozas Bačkis.....13

Paddy Kelly.....14-15

Aktualijos

Ar įmanoma šeima be santuokos?.....16-19

Vienos šeimos liudijimas

Šeimos iššūkiai šių dienų visuomenėje20-21

Propedeutinis

Pirmoji propedeutinio savaitė.....22-23

Bibliniai apmąstymai

Tarp kitko, kiek tame Toros?.....24-26

Dvasingumas

Jn 1, 1-18.....27-28

GRUODŽIO 8 D.

Švč. Mergelės Marijos Nekaltasis Prasidėjimas – Dievo malonės pergalė 29

GRAIKŲ APEIGŲ KATALIKAI

“Jūsų popiežius atrodo lygiai taip, kaip ir mūsų” 30-31

Menas ir poezija

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijoje ir Bažnytinio paveldo muziejuje –

kun. Stasio Žilio tapybos darbų paroda 32-33

KALBOS KULTŪROS PRIEANGIUOS

Lekt. Joana Pribušauskaitė34

SEMINARIJOS KRONIKA35

Mūsų adresas:

Redaktorius: Daniel NARKUN

Bendradarbis: Renatas ŠVENČIONIS

Fotografas: Gediminas GRIGALIŪNAS

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija

Kalvarijų g. 325

LT – 08420 Vilnius

tel. (8 – 5) 270 16 02

www.seminarija.lt

Kalėdinė giesmė

Atsiskubino Betliejun

Atsiskubino Betliejun piemenys,
dailiai skambindami Jėzui kanklėmis.
Sveikina Kūdikelį, Vaikelį mažutėlį, giesmėmis, giesmėmis.

Dievo angelai giedojo jiems tada,
ko jie buvo negirdėję niekada.
Sveikina Kūdikelį, Vaikelį mažutėlį, giesmėmis, giesmėmis.

Klausės angelų gražios jie giesmelės
ir galvojo, koks gi bus tas Vaikelis.-
Sveikina Kūdikelį, Vaikelį mažutėlį, giesmėmis, giesmėmis.

Žvelgia akys prakartėlėn nuolankiai,
širdyse atliepia giesmės iš aukštai.-
Sveikina Kūdikelį, Vaikelį mažutėlį, giesmėmis, giesmėmis.

Ir mes žinom – tai Mesijas garbingas,
gimęs iš Mergelės Viešpats galingas.-
Sveikina Kūdikelį, Vaikelį mažutėlį, giesmėmis, giesmėmis.

Redakatoriaus žodis

Mieli Teesie skaitytojai!

Jūsų rankose yra antrasis ir paskutinisys šių metų *Teesie* laikraščio numeris. Jame rasite nemažai įdomių straipsnių. Praeitame numeryje užsklandoje minėjau, kad šiame laikraštyje visada yra skirtingos klierikų patirtys, išgyvenimai ir skirtingai gvildenamo temos.

Taigi jame rasime straipsnius apie *Tarpseminarinį futbolo turnyrą Rygoje*; *Šešerių metų adventas seminarijoje*; *Ar įmanoma šeima be santuokos?* ir daug kitų įdomių ir prasmingų straipsnių.

Kaip ir žadėjau šiame *Teesie* numeryje įvedžiau dar vieną naują skiltį: **Biblijos apmąstymai**. Joje rasime žymaus žydų mokslininko *Jacob'o Neusner'io* veikalo ištrauką apie Rabino pokalbį su Jėzumi. Nenuaja, bet šiame numeryje įtraukiau **Dvasingumo** skiltį. Joje rasime evangelinės ištraukos apmąstymą.

Nuoširdžiai sveikinu Šv. Kalėdų proga!

Šv. Kūčių vakarą tepripildo Viešpats savo artuma, savo malone, savo džiaugsmu ir palaime. Tegul mūsų širdys užsidega dar stipresne meile, paveskime jas ateinančiam pas mus kūdikėliui. Aš ir tu, kiekvienas iš mūsų esame taip Dievo mylimi. Sunku tai išreikšti žodžiais.

Jėzus ateina pas mane ir tave kaip vienas iš mūsų, kaip bejėgis, gležnutis kūdikėlis. Jis gimsta, kad būtų visada su mumis, kad gimtų vėl ir vėl kiekvienoje širdyje, kuri ieško meilės ir tiesos.

Jis ateina, kad augtume vis labiau pažindami Dievo Tėvo meilę mums. Kaip Marijos *Tebūnie* atvėrė kelią Viešpaties įsikūnijimui, lygiai taip pat mūsų *Tebūnie*, išstartas šį Šv. Kūčių vakarą, teatveria kelią Viešpaties Kūdikėlio Jėzaus atgimimui mūsų širdyse.

Iš seminarijos gyvenimo...

Kl. Viktor, VI k.

Šešerių metų „adventas“ seminarijoje

Peržvelgęs beveik visus ankstesnius „Teesie“ leidinio numerius, pastebėjau, kad advento tema seminaristams yra aktuali. Nors daugelis jau yra mėginę „Teesie“ puslapiuose raštu išdėstyti savo mintis apie adventą, niekas dar negvildeno šešerių metų advento seminarijoje temos. Manau, kad pašaukimo kelionę galima apmąstyti žvelgiant į tam tikrus pasiruošimo etapus seminarijoje. Kokiu būdu? Peržvelgiant pašauktųjų džiaugsmingą ir tuo pačiu nelengvą pasiruošimo kunigystei laikotarpį.

Galbūt klierikai ir kunigai šioje kelionėje išvys save, prisimins, kokie jausmai ir mintys lydėjo juos įstojus į seminariją bei joje gyvenant. Tie, kurie meldžiasi už seminaristus, dažnai su jais bendrauja ar mąsto apie kunigo pašaukimą, gali prisiminti arba pamąstyti, kaip tam ruošiamasi. Tegul šio straipsnio mintys sustiprins mūsų pasitikėjimą Viešpačiu.

Pirmiausia – apie laukimą. Seminarijoje esama daugybė akimirų, kuomet laukiame. Nors ne visada po atostogų norisi sugrįžti į seminariją, tačiau grįžtame, nes Dievas kviečia. Prasideda naujieji mokslo metai. Iš pradžių norime pamatyti ar visi grįžo, vėliau nekantraujame sužinoti, kokį kambarioką dovanojo mums seminarijos vadovybė, kuriame aukšte apsigyvensime ir kokį kam

barį gausime. Po įsikūrimo šurmulio įdomu, kokias gausime *oficijas*. Tada – kokioje parapijoje atliksime sekmdieninę metų praktiką. Prasideda paskaitos. Galima sakyti, kad studijuojame ir apie gyvenimą, ir apie tikėjimą. Norime kuo geriau suprasti įgytas žinias, kurias dėstytojai trokšta kuo puikiau perduoti. Per Vėlines išvykstame keletui dienų namo, po to – vėl sugrįžtame į seminariją. Tuo, netrukus, imame galvoti apie sesiją, jos laimingą pabaigą. Žiemos sesiją užbaigiame šv. Mišiomis ir Kūčių vakariene. Kartu su vyskupais, seminarijos vadovybe, dėstytojais ir darbuotojais dėkojame Dievui, kad įsikūnijo ir tapo žmogumi. Stengiamės atleisti skriaudas, vieni kitus sveikiname. Po to išvykstame žie-

mos atostogų, kuomet susitinkame su šeima ir artimaisiais. Po Naujųjų Metų grįžtame į seminariją, kurioje laukia „pastoracinė savaitė“. Jos metu lankome įžymias Vilniaus vietas, mus aplanko tikintys žmonės iš įvairių visuomeninio gyvenimo sričių. Laikas, rodos, pagreitėja, dienos ilgėja, artėja pavasaris. Prieš Velykas vyksta rekolekcijos, po kurių išvykstame į parapijas velykinei praktikai. Tada – kursų išvykos... ir žiūrėk vėl – (ne)laukta sesija. Mokslo metų užbaigimas siejamas su viltimi pailsėti. Trokštame kitokiu būdu ir kitoje vietoje susitikti Viešpatį, toliau stiprinti tikėjimą jau kitoje aplinkoje. Tarp tų laukimų seminarijoje esama linksmy akimirų, pvz., pirmokų krikštynos, Šv. Juozapo šventė, Užgavėnės, klierikų gimtadieniai, susitikimai su šeima, draugais ir pažįstamais.

Verta prisiminti, kad nuo pirmo kurso klierikas intensyviai mąsto apie savo pašaukimą. Ypatingas momentas – įvilktuvės, kai Bažnyčia oficialiai pripažįsta žmogų esant tinkamu kandidatu į diakonystę ir kunigybę. Aišku, seminarijos formacijos pradžioje mums būdingas idealizmas, tačiau kartu išgyvename ir daugybę abejonių. Ši patirtis panaši į Emauso mokinių įvykį, kurie kelyje sutiko Viešpatį, bet jo nepažino.

O vėliau prisiminė: *argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai Jis kelyje mums kalbėjo?* (Lk 24, 32). Trečio kurso pradžioje prasideda intensyvus pasiruošimas įvilktuvėms – siuvama sutana, reikia atlikti daug matavimų ir priprasti prie naujo rūbo. Laukia ilgi pokalbiai su vadovybės nariais. Iki trečio kurso seminarijoje tarsi kopiamė į kalną, po trečio – leidžiamės pakalnėn, bet tik tam, kad vėliau koptume į dar aukštesnę tobulumo kalną. Galbūt ištinka abejonės, tačiau trokštame išlaikyti bei brandinti Bažnyčios pripažintą pašaukimą. Tam padeda malda, sakramentų priėmimas, bendrystė su dvasios tėvais, draugystė su kursiniais ir kitais klierikais. Ketvirtame kurse, laukdami lektorato skyrimų, ypatingai skiriame dėmesio aiškiam Dievo Žodžio skaitymui, kartu mokomės vis labiau Juo gyventi, kad ne tik skaitytume, bet suprastume ir suprantamai perduotume klausytojams.

Penktame kurse klierikas ruošiasi priimti akolitato skyrimus. Esame mokomi rūpintis liturginiais daiktais, esame įpareigojami gerbti jų sakralumą. Tapę akolitais prisiliečiame prie Eucharistijos slėpinio, patarnaudami prie altoriaus bei nešdami Komuniją ligoniams. Prasideda šeštas kursas. Kai kuriems tai džiaugsmingas laikas, nes jau baigiama seminarija. Iš tiesų, dėl ilgo buvimo seminarijoje (septyneri metai) ir įvairių vidinių priešasčių norisi kuo greičiau ją pabaigti ir pradėti tarnauti Dievui Bažnyčioje.

Šeštas kursas – tai ne tik paskutinės paskaitos laukimas, ne tik diplominio darbo rašymas, bet ir vyresniųjų brolių pareiga ir pavyzdžio rodymas. Šiame etape ruošiamasi Diakonato šventimams. Turime apsispręsti, ar norime būti dvasinio luomo tarnautojai ar vis dėlto dar palaukti. Tam padeda pokalbis su seminarijos vadovybe, vyskupais, dvasios tėvais, malda ir rekolekcijos.

Atsigręžęs į praeitį supranti, ką patyrė pranašas Elisas, keliaudamas į Horebą (1 Kar 19, 11-12): jauti, kad šaukia Dievas, bet kyla ir abejonės – pučia didelis vėjas, tačiau ten nėra Viešpaties, vyksta žemės drebėjimas, bet ir ten Jo nėra, liepsnoja ugnis – bet ir čia nerandi Viešpaties... Tik švelniame tyliame dvelksme (dėka mąstymų, maldos, sakramentų, pokalbio su dvasios tėvu ir pan.) išvysti, kad Dievas iš tiesų buvo su tavimi per vi-

sus šiuos metus seminarijoje. Jis šaukia, tereikia atsiliepti ir paaukoti Jam savo gyvenimą. Advento laikotarpis taip pat yra paženklintas tyla – džiaugsmo tyla, nes įsikūnijimo įvykis nušviečia mano pašaukimo kelią. Būnant seminarijoje yra momentų, kada labai pasiilgstu Dievo ir noriu su Juo pasilikti. Tai yra mano asmeninio *advento* akimirkos. Tylų Dievo atėjimą ypatingai patiriu Šv. Mišių metu, kai priimu Švenčiausiąjį Sakramentą. Jis man sako: „Štai aš stoviu prie durų ir beldžiu“... Pasikeičia padėtis: prieš tai aš laukiau Kristaus, bet dabar Jis laukia manęs, kad pamaitintų savimi ir sustiprintų. Priimu Kristų, padėkoju Jam, šlovinu Jį giesme. Kas toliau? „Ite, Missa est“ – šv. Mišios tęsiasi. Turiu tapti Viešpaties pasiuntiniu, kuris nuties Jam kelią“ (Mk 1,1).

Ir dar... Per buvimo seminarijoje laiką mačiau daug į ją ateinančių jaunų žmonių, o vėliau paliekančių ją, kad dar pamąstytų apie savo pašaukimą. Kartais dėl to kildavo nusivylimas, kad ne visi baigia seminariją, bet paskui ateidavo supratimas, kad Dievo planas—tai ne mano mintis. Kiekvienas, ateidamas į seminariją, turi daug iliuzijų, pvz., kad čia gyvena tobuli žmonės. Praėjus kuriam laikui pamatome, kad seminarijoje gyvena pirmiausiai žmonės, kurie turi visa puokštę tiek gerų, tiek keistinių savybių. Vienas iš seminarijos dėstytojų labai tiksliai pasakė, jog gyvenime reikia mažiau viltis, kad paskui mažiau nusiviltum. Mano fantazijos ir norai dažnai yra subjektyvūs, kylantys iš puikybės. Galima greitai perdegti ir tapti apatišku bei cinišku, tačiau, kai turiu viltį Viešpatyje, kai žinau, kad laukia manęs šimteriopas atlygis danguje, tuomet čia, žemėje nepaisant persekiojimų, kurie neišvengiami, aplink esančio blogio ar sunkumų tampa vilties žmogumi. Tai mane paskatina nesijausti vienišam blogio paliestame pasaulyje. Popiežius Benediktas XVI enciklikoje *Spe salve* (30-31 nr.) taip pat liudija, kad kasdien turime daug mažesnių ar didesnių vilčių, kurios yra skirtingos skirtingais gyvenimo tarpsniais. Tačiau reikia vienos, visa pranokstančios vilties – gyvojo Dievo, kuris dovanoja tai, ko patys neįstengiame pasiekti. Man, jaunam žmogui, kuris noriu daug gyvenime pasiekti tikėjimu, tie žodžiai yra ilgesio ir ieškojimo išsipildymas. Savo jėgom sunku ruošti priimti kunigystės dovaną, bet padedant Dievui, kuris yra gyvas Bažnyčioje, matau, kad galiu atsiliepti šiam kilniam kvietimui. Dar daugiau, popiežius primena, kad viltis yra susieta su buvimu apdovanotam. O mes juk esame apdovanoti, esame Dievo kūriniai, daugelis atsiliepėme į Jo kvietimą, nors dažnai kyla abejonės. Jeigu kažkas jaučia nepilnavertiškumą, tegul prašo Šventosios Dvasios išminties pamatyti save kaip vertingą. Juk Viešpats žada: kas prašo, tas gauna.

Linkiu sau ir jums susieti visus savo žmogiškuosius ir tikėjimo laukimus su viltimi į Dievą. Tegul Apaštalo Pauliaus priminimas, kad „didžiuojamės sielvartais, žinodami, jog sielvartas gimdo ištvermę, ištvermė – išbandytą dorybę, išbandyta dorybė – viltį. O viltis neapgauna (...) (Rom 4, 3-5), paskatina mus įtikėti, jog esame išgelbėti viltimi, ir nors turime viltį nematydami, vis tiek laukiame ištvermingai (Rom 8, 24).

Įvilktuvės

Kl. Povilas S., III k.

Pradedamas rašyti apie įvilktuves norėčiau užsiminti apie savo nuotaikas prieš ateinant į trečiąjį kursą. Jos buvo nerimastingos. Nerimavau dėl elementarių dalykų, pavyzdžiui, kad man bus labai sunku likus vienam iš viso mūsų ketvirtuko. Susimąstydavau apie klierikų ir vadovybės palaikymą, apie įvilktuves... Klausiau, kas bus toliau?

Nusiraminau mokslo metų pradžioje, kai kunigas Andžej pasakė, kad yra numatomas vienas kandidatas. Tada – ramiai pradėjau darbus kaip kasmet. Iki įvilktuvių buvo

dar daug laiko, bet po truputi pradėjau ruoštis šiam gana atsakingam įvykiui savo gyvenime. Pirmiausia – užsisakiau sutaną. Taip pat pasiruošiau vidujai, nes sutana nėra šiaip sau rūbas.

Dienos bėgo labai greitai. Iškilė nedidelis sunkumas,

net nežinau ar tai galima pavadinti sunkumu. Taigi kaip tik gruodžio 8 dieną buvo numatyti Pal. Jurgio Matulaičio metų atidarymas. Todėl seminarijos vadovybė nežinojo konkrečios įvilktuvių datos. Reikėjo kantriai išlaukti tikslaus atsakymo. Tuomet gyvenau kaip ore pakabintas, nes artimieji vis klausdavo: *tai kada tavo įvilktuvės?* Mano atsakymas buvo toks pats kaip ir seminarijos vadovybės: *kai tiksliai žinosime, tuomet pranešime.* Taigi laukiau laukiau atsakymo ir išlaukiau: *Įvilktuvės įvyks gruodžio 8 d. 17 val.*

Prieš šią šventę turėjau pokalbį su vadovybe ir dvasios tėvu. Per pokalbį su rektoriumi mano galvoje sukosi tik vienas klausimas: *kada mane įvilks į kunigišką rūbą?*

Labai nustebau, kai sužinojau, kad man diakonato ir kunigystės kandidato skyrimus suteiks mūsų vyskupijos (Kaišiadorių) vyskupas Juozapas Matulaitis. Juk džiugu sužinoti, kad šiuos skyrimus suteiks būtent savos vyskupijos vyskupas. Kita gera žinia man buvo, kad tradicija nesulaužyta, t.y. įvilktuvių data lieka nepakeista.

Šio pasiruošimo metu visko buvo. Labai daug reflektavau, pavyzdžiui, klausiau: *ką man asmeniškai reiškia nešioti kunigišką rūbą?* Supratau, kad tai ne paprastas rūbas, tai – liudijimas pasauliui apie Dievo meilę žmogui. Sutana duoda didelį paraginimą eiti toliau – link dangiškojo Tėvo vynuogyno. Kartu sutanos apsilvilkimas yra įsipareigojimas nesišvalgyt atgal... Dvasios tėvas man pasakė: *dabar jau gyveni ne sau, bet Bažnyčiai...* Tai reiškia, kad aš pradėdu būti

tarnu kitiems.

Paskutinėmis dienomis jaučiausi kaip nesavas. Mane tiesiog lankydavo jausmų kratynys. Nežinau, kaip reikėtų įvardinti tuos jausmus. Tai buvo lyg džiaugsmas, lyg nerimas. Vienu metu jaučiausi lyg bučiau kažko draskomas.

Paskutinę naktį prieš įvilktuves akių nesumerkiau. Sukosi galvoje du žodžiai: **noriu** ir **amen**. Rytui išaušus mano pirmoji mintis buvo tokia: *viskas, šiandien keičiu apdarą.* Nerimas išgaravo, liko tik džiaugsmas.

Pabaigai nuoširdžiai dėkoju už viską seminarijos vadovybei, klierikams ir visiems tiems, kurie prisidėjo prie šios man labai svarbios šventės. Ypač dėkoju už palikimą ir maldą.

Kl. Gabrielius S., I k.

Tarpseminarinis futbolo čempionatas Rygoje 2011

Jau ne pirmus metus, kiekvieną rudenį, vyksta tarpseminarinis sporto turnyras, kuriame Vilniaus, Kauno, Telšių ir Rygos seminarijų klierikai susiremia sporto aikštelėje, mėgindami išsiaiškinti, kurie jų verti čempionų taurės. Tarpseminarinis sporto čempionatas jau tapo tradicija. Įprasta kiekvienais metais rengti vis kitos sporto šakos varžybas. Praeitais metais Vilniaus seminarijoje vyko krepšinio čempionatas, šiemet Rygoje varžėmės futbolo aikštelėje.

Spalio 21-osios popietę 8-ių klierikų komanda kartu su seminarijos vicerektoriumi išvykome į Rygą. Mus pasitiko šventiškai nusiteikę Rygos seminaristai. Išsikrovę daiktus skubėjome į Vakarinę maldą. Stebėjome, kaip klierikai meldžiasi latvių kalba, giedodami psalmes, retkarčiais įterpdami lotyniškas maldas.

Atvykus klierikams iš Telšių ir Kauno seminarijų, visi ėjome vakarieniauti. Buvo džiugu matyti tokią gaušybę klierikų. Visi drąsiai dalinosi savo įspūdžiais ir patirtimis iš savo seminarijos gyvenimo. Visa tai įkvėpė naujos dvasios, ryžto ir pasitikėjimo atsiliepti į Kristaus kvietimą. Tai stiprino mūsų tikėjimą, nes supratome, jog nesame vieni. Giliau išgyvenome, kad Bažnyčia yra

viena, graži šeima ir, kad Dievas pašaukia labai įvairius žmones.

Po vakarienės vienas Rygos seminaristų mūsų grupei aprodė žymiausias miesto vietas ir papasakojo jų

istorijas. Vėliau, aptarę įspūdžius, ėjome miegoti, nes artėjo mums svarbi diena, pareikalaujanti nemažai jėgų.

Išaušus rytui, visi sugužėjo į koplyčią, kur buvo švenčiama Eucharistija. Pasistiprinę dvasiškai, ėjome pastiprinti kūno, o tuomet į šalia seminarijos esančią sporto salę, kur persirengę raudona apranga įžengėme į aikštelę...

Kol seminaristai treniravosi, įtampa augo su lig kiekvienu kamuolio spyriu. Nuaidėjus švilpuko garsui, komandos išsirikiavo ir pasveikino viena kitą. Rygos seminarijos rektorius iškilmingai paskelbė čempionato pradžią. Vėliau traukėme burtus, kurie lėmė varžovus ir rungtynių laiką. Salėje esančių sirgalių ausys įsitempė, akių vyzdžiai išsiplėtė, stėjo kupina jaudulio tyla...

Pirmąsias rungtynes teko žaisti su vienis iš čempionato favoritų – Rygos seminaristais. Apšilę ir aptarę žaidimo strategiją, išsirikiavome aikštelės viduryje, pasveikinome priešininkų komandą bei apsikeitėme dovanomis, sugiedojome „Tautišką giesmę“ ir, nuaidėjus teisėjo švilpukui, pradėjome rungtynes. Mūsų laukė 20 įtemptų nerimasties ir sportinės kovos minučių. Tai nebuvo lengvos rungtynės. Pirmas kėlinys buvo kupinas jėgos ir manevrų demonstravimo, privalėjome įminti nepažįstamų ir labai gerai pasiruošusių varžovų taktiką, perpratę ją diktuoti sąvają.

Laikas tiksėjo, o jėgos seko. Pagaliau, antrojo kėlinio pabaigoje įsijungė „antras“ kvėpavimas ir, nepaisant rungtynių pradžioje patirtų traumų, pirmąsias rungtynes su Rygos komanda laimėjome rezultatu 1:0.

Kiti priešininkai nebaugino. Dar prieš čempionatą telšiškiai guodėsi, kad trūko pasiruošimo. Taigi aikštelėje pečius surėmė „raudonieji“ ir „oranžiniai“. Tai mums buvo puikios rungtynės, padėjusios mūsų komandai galutinai susižaisti, „užlopyti“ žaidimo skyles, išgryninti strategiją ir pasiekti reikiamą žaidimo lygį. Rungtynes užbaigėme puikiu rezultatu – 6:1.

Kupini pasitikėjimo pradėjome rungtis su Kauno klierikais. Tai buvo ne tik lemiamos žaidynės, bet ir principinė kova. Mat praėjusiais metais patyrę pralaimėjimą krepšinio aikštelėje kauniečiai dabar siekė būtinai atsirevanšuoti. Tačiau mūsų komanda buvo pasiryžusi įveikti bet kokius sunkumus. Mums nestigo nei pasitikėjimo, nei jėgų, nei ryžto. Priešingai, per pirmąsias dvi rungtynes savo komandoje įžiebėme tikrą nugalėtojų kovos dvasią, kuri vis labiau augo. Kauniečius nugalėjome 7:0 ir patekome į finalą. Nepaisant rezultato, kauniečiai nebuvo lengvas „riešutėlis“, kova su jais iš tiesų pareikalavo daug jėgų.

Nė nepastebėjome, kaip greitai bėgo laikas ir artėjo pietų metas. Nepaisant nuovargio, valgykloje visi buvo džiugūs. Linskmą juokas ir ryžto kupini veidai bylojo, kad dar ne pabaiga, ne viskas baigta. Būtume mielai suvirtę ilsėtis, tačiau negalėjome leisti, kad intensyvios, mėnesį trukusios treniruotės nueitų veltui, o svarbiausia – negalėjome nuvilti čempionų taurės laukiančių brolių. Baigę pietauti, sukaupe jėgas leidomės baigti pradėto darbo.

Išmušė lemiamą mažojo finalo valanda. Aikštelėje susikovė Kauno ir Telšių klierikai. Po ramių rungtynių paaiškėjo trečiosios bei ketvirtosios vietų laimėtojai. IV – ają vietą užėmė Telšių, o III-ąją – Kauno kunigų seminarijos klierikai.

Artėjo finalinės varžybos. Suėmę kvapą žiūrovai nekantriai stebėjo, kada prasidės Vilniaus bei Rygos seminaristų kova. Abi komandos buvo nusiteikusios nugalėti. Dar prieš rungtynes buvo aišku, kad tai bus visai kito lygio žaidimas, kupinas gražių manevrų, įvarčių, aistros ir įkarščio.

Nuaidėjo teisėjo švilpukas. Mirtina tylą. kažkas iš varžovų išspyrė kamuolį nuo aikštelės vidurio. Prasidėjo rimtos rungtynės. Nebebuvo laiko keisti taktikos ar žaidėjų pozicijos, galvoti naujų manevrų. Privalėjome pa-

rodyti tai, ką išmokome geriausia. Šis kėlinys reikalavo ypatingo susikaupimo ir disciplinuoto, tvirto komandinio žaidimo, kadangi priešininkų kovingumas ir puiki žaidimo taktika bei technika aiškiai bylojo apie jų ketinimą laimėti. Visgi mūsų komanda ėmėsi iniciatyvos ir pirmieji įmušė įvartį. Tai tik dar labiau įkvėpė priešininkams kovingumo. Visi išvydo tikrą, žūtūbūtinę kovą dėl čempionų titulo. Žiūrovų lūkesčiai buvo išpildyti su kaupu. Per dvi minutes įmušėme tris įvarčius, tai buvo stulbinantis reginys – akimirkos visiems gniaužusios kvapą, o mums teikusios dar daugiau jėgų ir kovingumo dvasios. Antrajam kėliniui prasidėjus rezultatas buvo 4:0. Šiek tiek apimę, stengėmės atgaivinti pirmo kėlinio metu sukurtą kovingumo dvasią. Rygos seminaristai buvo pasiryžę bet kam, kad tik laimėtų, ir ėmėsi pavojingų puolimų. Jie sugebėjo įmušti du įvarčius ir tai mums kėlė nerimą. Kad ir kaip gerai rygiečiai buvo pasiruošę šioms varžyboms, jie nesugebėjo mums tinkamai pasipriešinti. Galbūt mus lydėjo sėkmė, kuriai neįmanoma pasipriešinti. Galutinis finalinių rungtynių rezultatas buvo 5:2.

Po varžybų, čempionato organizatoriai pakvietė visus žaidėjus išsirikiuoti apdovanojimams. Nurimus aistroms salėje ir vėl tvyrojo nuoširdi, broliško dėkingumo atmosfera. Rygos seminarijos rektorius dalino apdovanojimus ir pasveikino čempionato nugalėtojus, įteikė laimėjimą geriausiaam turnyro žaidėjui, mūsų seminarijos klierikui Robertui Moisevič, kuris įmušė net 10 įvarčių. Verta paminėti ir tai, kad mūsų komandos žaidimo statistika ypač gera: įmušėme 19 įvarčių, o praleidome – tik 3. Visi žinojome šių puikių duomenų priežastį ir vienu balsu dėkojome klierikui Renatui Švenčioniui, kuris buvo nepamainomas komandos žaidėjas, drąsintojas ir puikus audrų atlaikytojas – vartininkas.

Tai buvo puikus turnyras, kadangi Rygos seminarijos bendruomenė priėmė mus labai šiltai ir viską puikiai suorganizavo. Dalyvavusieji išreiškė didelį dėkingumą, kad tokie renginiai ypač vienija klierikus, teikia ryžto bei drąsos ir stiprina pasiryžimą tarnauti Kristui. Mes susitikome, sportavome, dalinomės patirtimis, kartu meldėmės ir kartu išgyvenome džiaugsmingą patirtį. Gaila, jog viskas taip greitai užsibaigė, ir kad daugelis net nespėję artimiau susipažinti, jau turėjo išvykti. Tad atsiseikinę su mūsų broliais klierikais išvažiavome namo, atgal į Vilnių.

